

IVANA HAVRANOVÁ

OLIGARCHA

MARENČIN PT

OLIGARCHA

IVANA HAVRANOVÁ
OLIGARCHA

Peňazí až po peklo

Príbeh slovenského boháča

MARENČIN PT

© Ivana Havranová, 2019
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2019
Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia
www.marencin.sk marencin@marencin.sk
Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.
778. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0398-8 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0399-5 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0400-8 (ePub)

1.

Oliver sedel na pohodlnej koženej stoličke s vysokým operadlom a jemne sa na nej pohojdával. Kukučkové hodiny sa stene oproti ukazovali niečo po desiatej predpoludním, a už mal toho plné zuby. Ani sa mu nechcelo myslieť na to, koľko ľudí sedí vonku na chodbe a snaží sa k nemu dostať. Pod všelijakými zámienkami, no vedel dobre. Všetci niečo chcú! Nuž a... Čo také môžu chcieť od bohatého človeka? Od človeka, ktorému mnohí nevedeli prísť na meno, avšak v jednej chvíli trpezlivo sedeli a čakali, kým ich prijme?

Do riti! Peniaze, peniaze, peniaze. To je zaujímavé! Zarobiť ich nevedia, ale potrebovať potrebujú, vrčal ako starý vlk a modré oči mu iskrili, ani čo by zakladal požiar. Chlipol si z vysokého pohára naplneného whisky a pozrel do kalendára: 3. január: Dva dni po sladkých sviatočných dňoch, a už sa ma všetci snažia ošklbať, naštváť, provokovať.

V stroho vyzdobenej miestnosti sa ozvalo zaklopanie a dvere sa vzápätí otvorili: Môžem poslať ďalšieho, pán Oliver? pýtala sa sebavedome asistentka. Vedela, že od nej záleží, kto sa k šéfovi dostane a kto nie. Niektorí žobráci nosili aj úplatky! Belgické bonboniéry, predražené kávy z krajín, o akých ešte ani nepočula...

Ale už iba dvaja. Vykopni ich niekam. Od rána počúvam iba náreky, ako sa im nedarí, ako potrebujú pomoc. A mne kto pomôže? Celé dni lietam od jedného sprostého politika k druhému, aby dostali rozum a konečne niečo poriadne vyriešili, aby mi umožnili makať, aby investovali, a títo

tu sedia na ritiach a veď nech Oliver pomôže... Už len dvoch, Ria.

Dobre! Dvoch! Mňa to tiež neteší, ale čo mám robiť? Asi ste záchrancom zemegule, šéfe. Preto tak lozia za vami! usmiala sa, ukázala veľmi dobre udržiavané zuby a vyšla na chodbu. Od chvíle, ako vošla k majiteľovi desiatok firiem, sa do improvizovanej čakárne dostavila ešte jedna mníška a poslanec z vládnej koalície: A čo. Tohto môžem poslať domov? nevedela vyriešiť problém s hierarchiou dôležitých čakateľov.

Pán poslanec, nech sa páci. Šéf už na vás čaká, povedala prísne a ostatní ani neekli. Ak šéf čaká, treba držať huby. Veď napokon... Vôbec ich nemusí prijať.

A vy máte čo, sestrička? podišla Ria k mníške.

Nám sa pokazil kotol a už tretí deň máme v kláštore pätnásť stupňov. Idem prosiť o teplo, usmiala sa ponížene a Ria sa tak trochu zahanbila. Teplomer vo všetkých kanceláriách a vlastne miestnostiach Oliverovej budovy ukazuje dvadsaťpäť stupňov. To preto, aby mohli zamestnanci chodiť v letnom oblečení a Oliver sa mohol denne kochať v dokonalých, stroho oblečených postavách mladých báb: Tak chvíľu počkajte, povedala a dotkla sa ramena chudej ženy, čo veru diéty držať nemusí. Jej postavu tvarovali množstvo a kvalita jedla. Pocítila akýsi rešpekt. No niežeby bola veriaca a obdivovala život mníšok, to určite nie. Všimla si však, že dámy z kláštorov sú akoby z inej planéty. Priehľadne bledučké, tie mladé aj chudé, väčšina z nich zakrýva oči okuliarmi, takými s lacnými rámami, a topánky akoby fasovali z topánkového skladu pre mníšky. Čierne a neforemné. Oči však akoby ukrývali niečo z celkom iného sveta. Ukrývali duchovno. Nemusela ho vidieť! Jeho silu cítila tak intenzívne, akoby bolo zhmotnené a dotýkalo sa jej priamo srdca a duše.

Mohla by som sa napiť vody? počula jemný hlas mníšky a už aj utekala načapovať do plastového pohára dobrej bublinkovej vody z veľkej prevrátenej fľaše. Takej tej, aké mávajú aj v lepších nemocniciach či poliklinikách. Podala žene pohár, tá poďakovala a Ria si odrazu spomenula na to, ako sa asi kláštorné ženy zhovárajú s agresívnymi, sebavedomými chlapmi. Napríklad... Ako bol jej šéf. Lebo teda, ten flirtuje od rána do večera a nielen to. No nič. Uvidím, uvedomila si, že pri rozhovore šéfa s mníškou môže pokojne sedieť za stolom a zapisovať.

Vošla do predkancelárie Olivera, postavila sa pred zrkadlo, naslinila ukazovák a upravila ním obočie. Mala kozmetičku, čo vedela všetko, len nie poriadne vyformovať obočie. Ria mala medové vlasy a z kozmetiky vyšla vždy ako stará majiteľka bordelu. Čierne hrubé čiary, nijaká jemnosť, elegancia...

To vám po niekoľkých odličených zide, povedala vždy baba s vytetovanými linkami na horných očných viečkach a Ria nenašla dostatok odvahy, aby ju niekam poslala. Do pekla, do rodnej viesky, alebo niekam, kam patrí. A už vôbec nechápala, prečo k nej ustavične chodí. V meste, ktoré je plné dobrých kozmetičiek.

Na stole zazvonil telefón – interný, ktorým Oliver privolával svoju asistentku.

Áno? zodvihla slúchadlo.

Dones nám dvoch panákov a nejaký syr, povedal šéf a Ria chcela povedať: Veď na vás čakajú ľudia, nemôžete vysedať s jedným poslancom ktoviekoľko! Nepovedala však nič. Na veselý podnos z Ikey položila dva poháre, naliala do nich whisky, z mrazničky vybrala ľad, tanier s francúzskym syrom, čo šéfovi sluhovia chodili kupovať priamo k francúzskym farmárom do vysokých hôr, a odpochovala do miestnosti, kde sa celkom určite už rodili veľké obchody.

Nepošlem sem ešte jednu mníšku? V kláštore sa pokazil kotol, potrebovali by nový a nemajú naň. Už tu, chudera, sedí čaká celú večnosť! Nezdrží vás, nebojte sa! povedala jedným dychom a koketne si upravila dlhé vlasy. Niekde čítala, že takéto pohyby muži registrujú ako veľmi ženské a milujú ich.

A čo ja s tým? Šak nevyrábam kotly! Vatikán nemá prachy, alebo čo? rozhorčil sa Oliver.

No to ja neviem, len vravela, že v izbách majú pätnásť stupňov. Na chodbách a v kaplnke ešte menej.

Dobre, zajtra im kúpime kotol a niekto ho príde aj namontovať. To jej povedz. A len nech sem, preboha, nechodí. Vieš ty, Ria, že mníšky prinášajú smolu? To by mi ešte chýbalo. Domrdaný biznis! Nech ti všetko povie, pozapisuj a ráno daj pokyny Vladovi. Do večera tam musia mať teplo, nie, že kvôli tomu pôjdem do pekla! rozhodol a už sa aj venoval pánovi poslancovi.

Ste láskavý, šéfe, usmiala sa Ria a sama sa čudovala, že mu ešte vždy vyká. Po toľkých spoločných chvíľach a tak... Vedela to však o ňom. Mal mäkké srdce a ničoho sa tak nebál ako toho, aby mu na to neprišli. Tváril sa tvrdo, tvrdo aj s ľuďmi jednal, no v skutočnosti koľkým pomohol...

Vypadni už. A v čakárni rozpusti večierok. Už nemám chuť ani na jediného škamrajúceho človečika, povedal a na Riu žmurkol. Vedela, že ju má rád. Stála pri ňom celé dlhé dni a noci, dokonca nemala ani frajera. Veď ktorý chlap by jej trpel šéfa, ktorého sa stala súčasťou? Kto by trpel posteľ, do ktorej líha s chlapom, čo ju zamestnáva?

Vyšla na chodbu a všetkým oznámila, že šéf je zaneprázdnený a už sa nestretne s nikým: A vy, sestrička, zostaňte, pozrela na mníšku, nevediac, či ju oslovuje správne: Sestrička? Pani mníška? Nevedela. Uvedomila si, že takto zoči-voči sa

ešte s profesionálnou členkou božieho fanklubu nestretla nikdy.

Bože, sú také éterické, pomyslela si a zo svojho stola zobrala pracovný zápisník. Neveľký, s hnedými tvrdými obalmi, aby sa doň lepšie písalo. Mala, pravdaže, aj nepracovný, no kdežeby ten mohol byť len tak položený na stole! Ukrýval všetky intímnosti z každého prežitého dňa v práci. Pravdaže intímnosti! Veď okrem pracovných povinností mala v tomto zamestnaní s týmto bossom aj iné. Nepracovné. Pre Olivera relaxačné.

Načo by som chodil do posilky, keď mám teba? Krásnu, sexi babu? vravieval dievčine s veľkými zelenými očami a čo ako sa jej zo začiatku videli tieto povinnosti navyše, napokon si zvykla. Nuž... Nie však len tak, za dobré slovo! Patrila medzi najlepšie zarábajúce ženy vo firme. Pravdou však bolo, že peniaze Rii nezávidel nikto.

Ria mala doma voľakedy snúbenca, chlapíka, čo denne odchádzal zavčasu ráno do práce a taxikárčil takmer po celý boží deň. Prichádzal domov večer, vytrasený ako socialistická cigareta Sparta, a že má v kuchyni pri sporáku nejakú krásavicu, mu nezišlo ani na rozum. Tibor sa s Riou poznal ešte zo strednej školy, obaja vyrastali v malom meste na Záhorí, a keď zmaturovali, rozhodli sa život naštartovať tam, kde sa peniaze váľali po chodníkoch. V Bratislave. Ria sa zamestnala v Slovnafte ako administratívna pracovníčka a Tibor, po získaní vodičského oprávnenia, začal ako taxikár. So starou otcovou renaultkou. Modrou ako škaredé šaty na ples... Našťastie celkom rýchlo zarobil na volkswagen a zničenú, vyjazdenú renaultku jedného pekného dňa odstavil neďaleko lesného porastu. Bez čísla a s poškodeným číslom motora. Ešte dlho potom auto vídal, veď sa cestou povedľa preháňal so zákazníkmi! Aj mu ho bolo ľúto, stálo tam také opustené,

ohrdnuté... No pomaly sa strácalo, niekto z neho odobral najskôr dvere, potom motor a napokon zostali iba zničené sedadlá. Čupeli v tráve, akoby práve močili. Tak po dievčensky.

Ria sa stala celkom šikovnou ekonómkou, avšak veľkú ekonomiku robili inžinierky. Vlastne iba fakturovala, pripravovala výplaty a podklady pre svoje šéfky. Jedného dňa však do fabriky prišiel Oliver, mal stretnutie s majiteľmi firmy, a Ria, keďže bola v kancelárii sama, varila kávy a na podnos pripravila slané tyčinky. Keď všetko priniesla do zasadačky, všimla si, že Oliverovi takmer vypadli oči. Pozeral na ňu s otvorenými ústami a vôbec nechápala, čo to má znamenať. Veď jej snubný prsteň musel vidieť každý! Trochu sa aj urazila, Tibora mala rada a svadba bola na spadnutie.

Keď návšteva odišla, Riu pozvali do kancelárie majiteľa. Raz toho človeka už videla, no nepatril medzi fabrikantov, ktorí sa motajú po pracovisku a nakúkajú do všetkých kancelárií a prevádzok. Teraz však sedel za obrovským pracovným stolom z veľmi drahého dreva, niečo ťukal do počítača, vedľa, avšak poruke, ležali tri mobilné telefóny, a keď Ria vošla, vyskočil zo stoličky, ani čo by práve prišla anglická kráľovná.

Dobry deň, Ria, podišiel k dievčine a žoviálne ju chytil okolo pliec. Potom obaja kráčali ku gauču, čo vyzeral ako vystrihnutý z módného časopisu. Biely, kožený, s pohodenými elegantnými vankúšmi: Poznáte ma? Som majiteľ fabriky, usmial sa previnilo a Rii to bolo absolútne jedno. Nijaká komplikovaná povaha, obyčajné dievča, čo žiarila ako jediná hviezda na nebi.

Viem o vás, len neviem, ako vám môžem byť užitočná, odvetila žensky zahanbene a sadla si do hlbokého gauča. A práve tam sa dozvedela, že pán vplyvný podnikateľ Oliver by ju mal rád pri sebe ako asistentku.

A musím? spýtala sa naivne.

Nemusíte, ale radím vám, aby ste takúto ponuku neodmietli. V tejto krajine už lepšiu dostať nemôžete. Je to veľmi bohatý človek, majiteľ niekoľkých prosperujúcich firiem, a vy pri ňom už nikdy nebudete mať núdzu! Vraj sa idete vydávať. Takže lepšie sa vám ani stať nemohlo. Kúpite si byt, ten bezproblémovo zariadite... Váš muž určite toľko nikdy nezarobí, ako vám ponúkne Oliver, vrazil priateľsky a tak to aj myslel: Ja si ekonómku zoženiem a vy sa budete mať dobre. Čo vy na to? Oliver chce, aby ste nastúpili od pondelka.

Ale veď je dnes piatok... začudovala sa Ria.

No je! Všetko však záleží od dohody. Ak sa my dvaja teraz dohodneme, od pondelka ste voľná a hneď môžete nastúpiť.

A tak sa teda Ria rozhodla odísť od ekonomických problémov k Oliverovi, k podnikateľovi, ktorého poznali všetci v krajine. Teda tí, čo niečo znamenali. Čo určovali politikom smer vládnutia a v Chorvátsku či Monaku mali zaparkované vlastné jachty.

Tibor dostal večer záchvat zlosti. Taxikári dobre poznali Olivera! Kričal na Riu, vrieskal a zmeniť zamestnanie jej zakázal. Takto sa prejavil vlastne po prvý raz. Agresívne, panovačne... Nepáčilo sa jej to. Už nepovedala ani slovo, nikdy nevedela upokojiť šialených mužov. Niektorí vyčíňali ako rozzúrené zvieratá! Vystrašená sa radšej utiahla a premýšľala, ako si zariadi život. Pretože svojho snúbenca videla odrazu v celkom inom svetle.

V pondelok šla do práce, vediac, že Tiborovi by vôbec nezišlo na rozum skúmať, ktorým smerom. Napríklad, či predsa len nie k Oliverovi. Že by si dovolila nepočúvnuť muža, s ktorým žila, že by urobila niečo po svojom...

Potrebujem však byt, vošla priamo do miestnosti k majiteľovi

spoločnosti, v ktorej práve nastúpila. Oliver na ňu pozrel, jeho srde poskočilo radosťou. Predsa len získal dievča, čo mu rozbúchalo srdce! Avšak... Zostal tvrdý.

Hneď? A prečo? Veď ste doteraz niekde bývali, nie?

To áno, ale Tibor, muž, s ktorým žijem, mi túto prácu zakázal. A keďže som aj napriek tomu tu, musím sa od neho odsťahovať, nervózne sa usmiala sa a potiahla si nižšie sako. Potom ho začala zapínať a upravovať si blúzu.

Ste nervózna? Že nebudete mať večer kde skloniť hlavu? No tak dobre! Hádám to len zvládneme, tváril sa otrávene, hneď niekam volal a Rii oznámil, že kým nenájdu normálny dvojizbový byt pre novú asistentku, môže bývať vo firme.

Na konci tejto chodby je malý byt, nič zvláštne, avšak nájdete v ňom všetko potrebné. Zopár dní vydržíte. Počítam, že do dvoch týždňov sa odsťahujete.

Presťahovala sa ešte v ten deň a Tibora už nevidela. Taxíkmi necestovala, Oliver jej dal k dispozícii auto aj šoféra a vlastne... Postretávať taxikárov ani nemala príležitosť. Najskôr si myslela, že od smútku za budúcim manželom umrie, odletí do ďalšej dimenzie. Že sa utrúpi. No zistila pravý opak. Cítila sa slobodne, príjemne a bez svojho ex nastávajúceho dokázala celkom pokojne žiť. Je pravda, že prvé týždne sa držala blízko Olivera, cítila sa bezpečnejšie. No ako čas ukrajoval novej asistentke zo života, oslobodzovala sa od vnútorného napätia a strachu a po dvoch mesiacov sa cítila úplne v poriadku. Dokonca jej všetci kolegovia vraveli, že rozkvitla a jej oči žiarili pokojom.

Krásna a sebedomá si z prvej výplaty nakúpila všetko, čo ako asistentka zámožného muža potrebovala. Zo skríň povyhadzovala staré tričká a sukne a nohavice, charite sa ušli aj kabáty a kabelky. Oliver chcel mať pri sebe exkluzívne a mimoriadne stvorenie. Nuž a zvykala si na

prácu bez pracovnej doby. Nestťažovala sa. Firma, v ktorej sa udomáčkňovala, poskytovala veľký komfort a hoci z budovy nevystrčila päty až do riadneho večera, keď sa už ulicami prechádzali dvojice, končiace v kine a potom v posteliach, mala sa dobre. Postarané o jedlo a pitný režim mala, z mís na stoloch sa ponúkalo ovocie od výmyslu sveta. Mnohé druhy ani nepoznala. Každý deň ďakovala Bohu, že sa takto postaral o jej život. Že netrie biedu niekde v petržalskom byte a denne sa neháda s vlastným mužom o peniaze.

2.

Oliver sa narodil v neveľkom meste, no rodičia dlho v pomeroch pre nenáročných žiť nezostali. Nuž... Otec sa stal vysokým ministerským úradníkom, mama šla do jedného z vydavateľstiev robiť fakturantku. Elegantne oblečená ponajviac do bielych haleniek sa na svet usmievala, rozdávala radosť, pocit pohody. Oliver mal ešte mladšiu sestru, no tá zatiaľ zostala v malom meste. V Bratislave nájsť neďaleko domu, kde rodina žila, škôlku, nebolo nič jednoduché ani pre ministerského úradníka. A starká z Dubnice sa na malú Zdenku tešila. Blondavé dievčatko sa snažilo pomáhať v kuchyni, dokázalo pozametať kuchyňu a jeho malé rúčky šikovne miešali cesto na koláče. Žiť s dobrou vnučkou nebolo nič náročné! Celá rodina sa na sobotu a nedeľu premiestňovala do domu neďaleko staršej, z ktorého sa odsťahovali, a zase boli všetci spolu.

Oliverovi sa v škole veľmi nedarilo. Rodičia boli z toho smutní, no pomôcť si nemohli. Najlepšia známka trojka, štvorky sa do žiackej knižky sypali ako mak na koláč. Chalanovi však povest' lajdáka medzi učiteľmi neprekážala. Vedel, čím chce byť. Vedel, že sa v celom svojom živote chce mať dobre, túži po všetkom, čo na tomto svete mať možno. Kým sa v krajine držal totalitný režim, tajne obchodoval so západnými platňami, texaskami, parfumami... Mladí ľudia, čo od života očakávali luxus, jeho meno poznali. Po zamatovej sa v hoteli Kyjev opil ako celé stádo ošípaných a vo všetkých kostiach cítil, že prichádzajú jeho časy. Časy ľudí, ktorí sa nebáli a mali to v hlave upratané. Socialistický podnikateľ Oliver v privatizáciách získal socia-

listické fabriky a vôbec ho netrápilo, že sa k nim prepracoval cez všelijaké Aničky a Vladimírov Hromotíkov.

Z Olivera sa takmer zo dňa na deň stal boháč.

Otec, komunistický funkcionár, zmenu režimu neprežil. Napokon... Stávalo sa to i väčším politickým pohlavárom. Mnohí umierali, odchádzali do Večnosti, z ktorej sa vysmievali po celý svoj ateistický život. Mama sa však držala a Oliver jej našiel miesto v jednej z firiem svojho priateľa. No a sestra sa držala rodiny. Tú však pre ňu znamenala mama a Oliver. Nijaký cudzí muž, nijaká vlastná domácnosť... Domov pre ňu znamenal pokrvnú rodinu.

Unudená, poblednutá tvár so stareckou grimasou sa prestala objavovať na ulici, chlapi s poprivatizovanými majetkami šli jeden po druhom. Vybúchovali autá, ich majitelia lietali vzduchom a stalo sa i to, že na jednej z ulíc, kúsok od mestského parku, viseli na konároch stromov črevá a všelijaké vnútornosti chlapíka, ktorého prestala mať konkurenčná mafiánska skupina rada. Oliver to všetko veľmi dobre chápal a radšej sa s ochrankou držal medzi štyrmi stenami. Ako dieťa ulice to však ťažko znášal. Alkohol sa stal jeho najspoľahlivejším kamarátom a v podstate sa už ani nesťažoval. Tieseň a strach zo života odohnal niekoľkými panákmi whisky, obchodoval, niekedy slušne, inokedy s pomocou arogancie a sily a búchačky, obklopoval sa vplyvnými, ktorých korumpoval tak, ako potreboval. Na výplatných listinách jeho firiem sa objavovali mená rodinných príslušníkov politikov, najčastejšie ministrov a premiérov.

A musíš to robiť takto? zalamentovala počas jedného nedeľného obeda mama. Prichádzal za ňou kvôli jej smutnej samote, ale i šnicliam a zemiakovému šalátu. No dobre, mal na akékoľvek jedlo, mohol si ho kúpiť aj s kuchárom, no mamina kuchyňa voňala detstvom a domovom... Niekedy z ľútosti za

starými časmi detstva a ulice až slzil. Patril medzi mužov, ktorí plakávali častejšie, ako v zime zasnežilo. Nikdy však nie pred cudzími ľuďmi.

Pozri, mama. Nemáš ani predstavu, aké ťažké sú teraz časy. Ak by sa o mne rozchýrilo, že som slaboch a ktovie čo, prišiel by som o všetko, čo som získal. Zostali by sme s holou ríťou, mama moja! A to teda ja nikdy nedovolím! vysvetlil stroho a mama už neriekla ani jediné slovo. Nerozumela obchodu nových čias. Nerozumela synovi. Verila však, že nerobí chyby. Že ľudí nestrieľa, že neokráda... A snažila sa o jeho práci rozprávať a premýšľať čo najmenej.

Oliver sa stával bohatším a bohatším. Vlastnil štyri fabriky, množstvo obchodov, dokonca aj vydavateľstvo. Nepatril však medzi povaľačov, ktorých obskakujú dobre i zle platení manažéri. Pracoval od rána do mrku, vymýšľal nové projekty, dozeral, aby sa firmám darilo. Nie vždy sa jeho predstava o riešení zhodovala so slušnými mravmi, no nedbal. O povest', ani o mienku obchodných partnerov. Išlo iba o jedno. Aby v každom dueli uspel. Aby zvíťazil.

Keď si sadneš s obchodným partnerom na rokovanie, ide len o jediné. Kto koho dostane, kto z koho koľko vyrazí, vravieval vždy, keď si niekto dovolil k Oliverovi čo i len malú výčitku.

Pravdaže, mal aj veľké slabosti. A im podriadil celý svoj podnikateľský život. Peniaze, veľa peňazí, ženy, veľa žien a alkohol. Veľa alkoholu. Bol to iba muž. A aby sa cítil čo najlepšie a najmocnejšie, k tomu všetkému pridal kokaín.

Úspešnú cestu životom si doslova prerúbal. Spolu so svojou agresívnou ochrankou, spolu s priateľmi, ktorých mesto označovalo za mafiánov: Mafiáni? Kto sú to mafiáni? Veď tí vôbec neexistujú! Sú to iba úspešní podnikatelia, vykrikoval s niekoľkými panákmi alkoholu v sebe: Jasný, že ich ľudia napádajú! Že ich neznášajú! To za ich úspech! Áno, ten serie

všetkých nemožných a neschopných holoritných nímandov! Ten! Najradšej majú seberovných! Alebo slabších od seba. Aby ich mohli ľutovať a cítiť sa lepšími!

Neduživý chlapec, čo nikdy nešportoval, mal však so ženami problém. Bledý ako kus papiera v kopírke, bez vysvalovanej postavy... Riedke vlasy sa nedokázali umravniť v nijakom účese, dal ich teda ostrihať a vlastne... Hlavu vyholiť. To jediné o ňom napovedalo, do akej sociálnej skupiny patrí. Čím viac chcel úspech a honor, tým sa jeho tvár viac a viac krčila do nahnevanej grimasy. Nešlo to ľahko! Byť jedna ruka s mafiánmi a zároveň vážený občan... A tak veľmi si želal, aby ho všetci zdravili, oslovovali Pane a úprimne potriasali rukou...

Všetko si to vyboxujem, hundral si v bazéne na dvore spoločnosti, ktorá zastrešovala všetky jeho firmy. Kúpaval sa zásadne v noci. Mal na to dôvod ako hádam nikto z mužov motajúcich sa okolo oligarchu. Nevedel plávať a to telo... Bledá, mľandrávajúca haraburda. Osamelý sa čupiac motal bazénom, kráčal po dne s vystrčenou hlavou a keby sa predsa len niekto tajne pozeral... Rukami pohyboval, akoby plával. Ohriata morská voda, niečo, čo k svojmu životu potrebovali všetci ozajstní slovenskí boháči, dodávala Oliverovi za nošu pýchy. No má ju! A takú drahú! A takú pre viac ako dve tretiny ľudí nedostupnú! Nechával si ju dovážať priamo z Červeného mora. Mal ho rád! Voľakedy, keď mal vo vrecku práve toľko, aby ako-tak žil, bol hádam dva razy v Egypte a ten chalana z malého mesta, ba priam až dediny, očaril na celé večné veky. Doposiaľ spomínal na jeho more ako na niečo výnimočné, exotické, na niečo, v čom plávali ryby všetkých farieb a nikto také nemal ani v najväčších chovateľských akváriách. Aj chcel doviesť do svojho bazéna nejaké mlčiace tvory priamo z ich domovského mora, no bál sa ich. Možno